

Ο Αυστρίας Αρσένιος στο Ησυχαστήριο του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου στη λίμνη Μπάλατον

Οικουμενικό Πατριαρχείο / Μητροπόλεις Οικουμενικού Θρόνου

Την Κυριακή 9 Αυγούστου 2026, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αυστρίας κ. Αρσένιος προεξήρχε της Αρχιερατικής Θείας Λειτουργίας στον Ιερό Ναό του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου του Ησυχαστηρίου παρά τη λίμνη Μπάλατον.

Μαζί λειτούργησαν ο Ιερομόναχος Μαρτίνος, ο Πρεσβύτερος Laszlo και ο Αρχιδιάκονος Γεώργιος, ενώ συμπροσευχόμενος παρέστη ο π. Πρόδρομος.

Κατά το κήρυγμά του, ο Σεβασμιώτατος αναφέρθηκε στην ευαγγελική περικοπή της ημέρας, η οποία μας εισάγει στο μυστήριο της πίστεως ως κοινωνίας του ανθρώπου με τον Θεό, αλλά συγχρόνως και ως απελευθέρωσης του ανθρώπου από τη δύναμη του κακού. Μετά τη Μεταμόρφωση του Κυρίου στο όρος Θαβώρ, ο Χριστός κατέρχεται από το όρος και συναντά τον πόνο, την ασθένεια, την αδυναμία των μαθητών και την απελπισία ενός πατέρα, ο οποίος βλέπει το παιδί

του να βασανίζεται. Ο Θεός δεν παραμένει στο ύψος της απροσίτου δόξης Του, αλλά εισέρχεται στην κτιστή πραγματικότητα, στον χώρο όπου βασιλεύουν η φθορά και ο θάνατος, για να βοηθήσει τον άνθρωπο να σωθεί. Ο Σεβασμιώτατος υπογράμμισε ότι η σωτηρία δεν είναι άνοδος του ανθρώπου προς έναν απόμακρο Θεό, αλλά αρχίζει με τη συγκατάβαση του Θεού προς τον πεπτωκότα άνθρωπο.

Η κραυγή του πατέρα «Πιστεύω, Κύριε· βοήθει μου τη απιστία» γίνεται προσευχή, διότι η αληθινή προσευχή αρχίζει όταν ο άνθρωπος παύει να στηρίζεται στην αυτάρκειά του και αναγνωρίζει ότι η ύπαρξή του έχει ανάγκη τον Θεό. Αναφερόμενος στην αδυναμία των μαθητών να θεραπεύσουν τον νέο, ο Σεβασμιώτατος τόνισε ότι, σύμφωνα με τον λόγο του Κυρίου, αυτή συνδεόταν με την απιστία τους. Στην Ορθόδοξη εμπειρία, όμως, η πίστη δεν είναι απλώς διανοητική αποδοχή ορισμένων αληθειών. Είναι εμπιστοσύνη, έξοδος του ανθρώπου από την αυτάρκεια του εγώ και παράδοση του εαυτού του στο θέλημα του Θεού.

Ο Σεβασμιώτατος επεσήμανε ότι η αληθινή πίστη δεν σημαίνει ότι ο άνθρωπος απαιτεί από τον Θεό να πραγματοποιήσει το δικό του θέλημα. Αντιθέτως, η πίστη μεταμορφώνει τον άνθρωπο, ώστε να μπορεί να παραδώσει το θέλημά του στο θέλημα του Θεού. Η κορυφή της πίστεως δεν είναι να γίνει το δικό μου θέλημα, αλλά η αποδοχή του θείου θελήματος, κατά το παράδειγμα του ίδιου του Χριστού: «ουχί εγώ θέλω, αλλ' ως συ». Ιδιαίτερη αναφορά έκανε ο Σεβασμιώτατος στην προσευχή και τη νηστεία, οι οποίες αποτελούν βασικούς τρόπους της ασκητικής ζωής της Εκκλησίας, όχι ως τεχνικές αποκτήσεως πνευματικής δυνάμεως, αλλά ως οδούς ελευθερίας και θεραπείας του ανθρώπου. Με την προσευχή ο άνθρωπος ομολογεί «δεν μπορώ εγώ, χρειάζομαι Εσένα», ενώ με τη νηστεία ομολογεί ότι δεν είναι δούλος των επιθυμιών του και ότι η ζωή του δεν εξαντλείται στην κατανάλωση των υλικών πραγμάτων. Με αυτόν τον τρόπο ο άνθρωπος στρέφεται προς τον Θεό, ελευθερώνοντας την καρδιά του από την τυραννία του εαυτού του. «Όταν ο άνθρωπος παύει να είναι γεμάτος από τον εαυτό του, τότε δημιουργείται μέσα του χώρος για τη Χάρη», τόνισε ο Σεβασμιώτατος, εξηγώντας ότι η ασκητική ζωή της Εκκλησίας δεν αποτελεί περιφρόνηση του σώματος ούτε άρνηση της δημιουργίας, αλλά θεραπεία της επιθυμίας και αποκατάσταση του ανθρώπου στην ορθή σχέση του με τον Θεό.

Ολοκληρώνοντας το κήρυγμά του, ο Σεβασμιώτατος κάλεσε τους πιστούς να ενωθούν με το Πρόσωπο του Χριστού και να μην αποκοπούν από την πηγή της ζωής. Η μεγαλύτερη θεραπεία, όπως υπογράμμισε, είναι η κοινωνία με Εκείνον που είπε: «Εγώ ειμι η ανάστασις και η ζωή». Κάλεσε, τέλος, τους πιστούς να παρακαλούν τον Χριστό να καθαρίζει την καρδιά τους και να θεραπεύει την

απιστία τους.

Μετά το πέρας της Θείας Λειτουργίας, ο Ηγουμενεύων του Ησυχαστηρίου, π. Μαρτίνος, προσέφερε αγάπη σε όλους τους παρευρισκομένους πιστούς. Ακολούθησε πνευματική συζήτηση και αδελφική συναναστροφή, μέσα σε κλίμα χαράς και επικοινωνίας.